

# Can You Make Sense of Your Life?

## How Mordechai Inspired Esther to Take the Ultimate Leap

By Rabbi YY Jacobson

Leilu Nishmat Reb **Eliyahu Tzion** ben Reb **Chananya Niasoff** ל"ר  
And in the merit of our partner in Torah **Yigal Yisroel** ben **Sofia** שיחיו

### Summary:

How did Mordechai persuade Esther to sacrifice her life? At first blush, the rationale he offers seems to digress from strong to weak. Mordechai's argument consists of three points. We would expect the third point to offer the greatest motivation for her to go into the king. Yet his third point seems weak relative to the former two points.

At this incredibly dramatic, fateful point in the Purim story, Mordechai seems to waver. "Who knows?" he says. Mi Yodea? Maybe this is the reason you became queen, but maybe not. These aren't really the words you'd want to hear before marching off into the jaws of death. It isn't quite Patrick Henry's "Give Me Liberty or Give Me Death." Couldn't Mordechai have come up with anything a little more rousing?

Do you see a pattern in your life? Do you recognize a rhythm? Can you perceive a plan, a plot, a story line? Can you answer what is the ultimate mission of your life? Why did your soul descend on earth? What are you meant to accomplish? Should you even try to answer the question? If you had a chance to ask G-d this question, what do you think He would answer you?

Was Esther a tragic figure? At the end of the story, the Jews are saved, but she remains stuck in the palace, married to a drunk, spineless tyrant. How did Esther see her live? How should we see ours?

This class is based on an address (a Sicha) by the Lubavitcher Rebbe presented on Purim 5722-1962. It explores a medieval dispute over the rationale behind Mitzvos, and understanding G-d's motives for creating the world. With these ideas, we unlock the meaning of a key exchange between Mordechai and Esther, and thereby discover a new approach to understanding and making peace with the story of our lives.

We gain insight into the reason this holiday is called Purim, representing the casting of lots, where there is a mitzvah to drink till "you do not know," why we cast lots on Yom Kippur on two twin goats ending up in opposite places, and why the Prophet Elijah cast lots on two bulls to send one to the idols and one to G-d.

**אסתר פרק ד, יג:** י ותאמר אסתר להתה, ותצוהו אל-מרדכי. יא כל-עבדי המלך ועם-מדינות המלך ידעים, אשר כל-איש ואשה אשר יבוא-אל-המלך אל-התצר הפנימית אשר לא-יקרא אחת דתו להמית, לכד מאשר יושיט-לו המלך את-שרביט הזהב, ותיק; ואני, לא נקראתי לבוא אל-המלך--וזה, שלושים יום. יב ויצידו למרדכי, את דברי אסתר. יג ויאמר מרדכי, להשיב אל-אסתר: אל-

תְּדַמֵּי בְּנִפְשָׁךְ, לְהַמְלִיט בֵּית-הַמְּלָךְ מִכָּל-הַיְהוּדִים. יד פִּי אִם-הִתְרַשׁ תִּתְרִישִׁי, בְּעַת הַזֹּאת--רְנוּחַ וְהַצְלָה יַעֲמֹד לַיְהוּדִים מִמְּקוֹם אֲחֵר, וְאֵת וּבֵית-אֲבִיךָ תִּאֲבֹדוּ; וּמִי יוֹדֵעַ--אִם-לָעַת פְּזֹאת, הַגְּעַת לְמַלְכוּת. טו וְתִאֲמַר אֶסְתֵּר, לְהַשִּׁיב אֶל-מֶרְדֳּכָי. טז לֹךְ כְּנוֹס אֶת-כָּל-הַיְהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוּשַׁן, וְצוּמוּ עָלַי וְאֶל-תִּאֲכְלוּ וְאֶל-תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם--גַּם-אֲנִי וְנַעֲרָתִי, אֲצוּם כֵּן; וּבְכֵן אָבֹא אֶל-הַמְּלָךְ, אֲשֶׁר לֹא-כֹדֶת, וְכֹאֲשֶׁר אֲבָדְתִּי, אֲבָדְתִּי.

**רבינו אברהם אבן עזרא:** מי יודע, שמא לא הגעת למלכות אלא בעבור העת הזאת שתושיעני את ישראל.

**משנה יומא סב, א:** שני שעירי יום הכפורים מצותן שיהיו שניהן שוין במראה ובקומה ובדמים.

**סנהדרין עא, א:** רבי יהודה אומר אם לא היתה אמו שוה לאביו בקול ובמראה ובקומה אינו נעשה בן סורר ומורה מאי טעמא דאמר קרא אינו שומע בקלנו. מדקול בעינן שוין מראה וקומה נמי בעינן שוין. כמאן אזלא הא דתניא בן סורר ומורה לא היה ולא עתיד להיות ולמה נכתב דרוש וקבל שכר. כמאן? כרבי יהודה.

**תוספות ישנים יומא שם:**... אבל גבי בהמה מיהא יכול להיות יותר, ואע"פ שאין ממש דומות זו לזו, דאמרינן בירושלמי דאפילו חטה אינו דומה להביתה, מכל מקום בעינן שיהיו שוין במראה ובקומה כל מה שיוכלו

**גבורת ארי יומא שם:** ותמהני על התוס' מה עלתה על דעתם להקשות מהכא להתם - דהתם בעינן ג' דברים והא לא אפשר, והכא סגי בב' דברים בדברים של עצם הגוף, הא אפשר.

**שפת אמת יומא סב, א:** ואפשר לומר דהיכא דשניהם מבטן אחת שפיר יש לומר שהן שוים ממש, מה דלא שייך באב ואם דבן סורר ומורה. אך לפי זה צריך להיות תמיד השני שעירים תאומים, דאם לא כן אינם שוין ממש.

**סנהדרין עא, א משנה:** רבי יהודה אומר אם לא היתה אמו ראויה לאביו אינו נעשה בן סורר ומורה: גמ' מאי אינה ראויה אילימא חייבי כריתות וחייבי מיתות ב"ד סוף סוף אבוא אבוא נינהו ואמיה אמיה נינהו אלא בשוה לאביו. קאמר תניא נמי הכי רבי יהודה אומר אם לא היתה אמו שוה לאביו בקול ובמראה ובקומה אינו נעשה בן סורר ומורה מאי טעמא דאמר קרא אינו שומע בקלנו מדקול בעינן שוין מראה וקומה נמי בעינן שוין.

**רש"י שם:** סוף סוף אביו ואמו נינהו, דהא בקרא לא כתוב אישות באמו אצל אביו.

**תניא אגרת הקודש סימן ז:** כמו שאברי האדם כל אבר יש לו פעולה פרטית ומיוחדת העין לראות והאזן לשמוע כך בכל מצוה מאיר אור פרטי ומיוחד מאור א"ס ב"ה ואף שכל נפש מישאל צריכה לבוא בגלגול לקיים כל תרי"ג מצות מ"מ לא נצרכה אלא להעדפה וזהירות וזריזות יתירה ביתר שאת ויתר עז כפולה ומכופלת למעלה מעלה מזהירות שאר המצות. וזהו שאמר במאי הוי זהיר טפי טפי דייקא. והנה יתרון האור הזה הפרטי לנשמות פרטיות אינו בבחינת טעם ודעת מושג אלא למעלה מבחינת הדעת שכך עלה במחשבה לפניו יתברך ודוגמתו למטה הוא בבחינת הגורל ממש:

**במדבר רבה כג, ט וילקוט שמעוני מלכים רמז ריד:** בשעה שאמר אליהו לעובדי הבעל (מ"א יח) בחרו לכם הפר האחד ועשו ראשונה כי אתם הרבים, נתקבצו ת"נ נביאי הבעל ות"נ נביאי האשרה ולא יכלו לזוז את רגליו מן הארץ. ראה מה כתיב שם (שם) ויתנו לנו שנים פרים ויבחרו להם הפר הא' וינתחווהו וישימו על העצים ואש לא ישימו ואני אעשה את הפר הא' ונתחווהו ואש לא אשים. מה עשה אליהו? אמר להם בחרו שני פרים תאומים, מאם אחת, הגדלים על מרעה אחד, והטילו עליהם גורל, אחד לשם ואחד לשם הבעל ובחרו להם הפר האחד.

ופרו של אליהו מיד נמשך אחריו. והפר שעלה לשם הבעל נתקבצו כל נביאי הבעל ונביאי האשרה ולא יכלו לזוז את רגלו עד שפתח אליהו ואמר לו לך עמהם. השיב הפר ואמר לו לעיני כל העם, אני וחבירי יצאנו מבטן אחת מפרה אחת וגדלנו במרעה אחד והוא עלה בחלקו של מקום ושמנו של הקדוש ברוך הוא מתקדש עליו ואני עליתי בחלק הבעל להכעיס את בוראי! אמר לו אליהו, פר פר אל תירא! לך עמהם, ואל ימצאו עלילה, שכשם ששמו של הקב"ה מתקדש על יד זה שעמי, כך מתקדש על ידך.

אמר לו וכך אתה מיעצני? שבועה איני זו מכאן עד שתמסרני בידם שנא' (שם) ויקחו את הפר אשר נתן להם. ומי נתן להם? אליהו.

**מקורות לתוכן השיעור:** שיחת פורים תשכ"ב ושיחת שבת פרשת שמות תשל"ו לכ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זי"ע.